

Sygn. akt II C 442/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Z.

Protokolant: staż. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko Z. S.

o zapłatę kwoty 11.487,74 zł

1. zasądza od Z. S. kwotę 11.487,74 zł (jedenaście tysięcy czterysta osiemdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt cztery grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

2. nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda.

Sygn. akt II C 442/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 20 kwietnia 2015 roku, wniesionym w postępowaniu upominawczym, powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. S. kwoty 11.487,74 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż wierzytelność, której zapłaty powód dochodzi wynika z umowy numer (...) zawartej przez pozwanego z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą B. w dniu 22 maja 2009 roku. W ustalonym terminie pozwany nie dokonał zwrotu należności wynikających z umowy, dlatego Bank wezwał pozwanego do zapłaty, informując, że w przypadku niespłacenia pożyczki wierzytelność zostanie przelana na rzecz Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.. Pozwany w wyznaczonym terminie nie dokonał zapłaty, wobec czego powód w dniu 29 listopada 2013 roku nabył wierzytelność od banku. Na kwotę dochodzoną pozvem składają się: należność główna w kwocie 5.263,16 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 6.224,58 zł.

(pozew k.3-4v.)

W dniu 29 kwietnia 2015 roku Referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający w całości żądanie pozwu. Odpis nakazu zapłaty doręczono pozwanemu w dniu 8 maja 2015 roku.

(nakaz zapłaty k. 24, dowód doręczenia k.26)

W dniu 15 maja 2015 roku pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz o nieobciążanie kosztami procesu. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem. Oświadczył, że nie zawierał umowy bankowej numer (...) - (...), na którą powołuje się powód.

(sprzeciw k.28-29)

Postanowieniem z dnia 22 maja 2015 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

(postanowienie k. 35-36)

W piśmie z dnia 19 czerwca 2015 roku pełnomocnik powoda podniósł, że bezzasadny jest podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia. Wskutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i wszczęcia postępowania egzekucyjnego nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia, który zaczął biec od nowa po umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

(pismo pełnomocnika powoda k.38-40)

W piśmie z dnia 19 sierpnia 2015 roku pozwany kwestionował fakt zawarcia umowy o kredyt gotówkowy (...) numer (...) - (...). Oświadczył, że nie zawierał takiej umowy oraz że to nie jego podpis widnieje pod umową.

(pismo k.51)

Postanowieniem z dnia 1 października 2015 roku Sąd odrzucił ponowny wniosek pozwanego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu oraz oddalił wniosek pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych.

(postanowienie k.55-56)

Na rozprawie w dniu 20 maja 2016 roku pozwany potrzymał stanowisko wyrażone w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Z. S. oświadczył, że nie brał żadnego kredytu, nie wie na jakiej podstawie kredyt ten był udzielony. Podniósł, że podpis na umowie kredytu nie jest jego podpisem. Nie zgłosił wniosków dowodowych. Wyjaśnił, że w momencie kiedy była zawierana umowa kredytu był bezrobotny i może taki dokument dostarczyć w każdej chwili. Podał, że kilka razy zgubił dowód osobisty, w tym pod koniec 2002 roku i ostatnio.

(stanowisko pozwanego - protokół rozprawy k. 74-75)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 maja 2009 roku Z. S. zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w B. umowę o kredyt gotówkowy (...) numer (...) - (...). Bank na wniosek kredytobiorcy udzielił Z. S. kredytu na cele konsumpcyjne w kwocie 5.263,16 zł na okres od 22 maja 2009 roku do 25 listopada 2011 roku (§ 1 pkt 1 umowy). Zgodnie z § 1 pkt 2 umowy bank z kwoty udzielonego kredytu pobrał w dniu uruchomienia kredytu prowizję w wysokości 263,16 zł. Oprocentowanie kredytu było stałe przez cały okres kredytowania i w dniu zawarcia umowy wynosiło 21% w stosunku rocznym (§ 2 ust. 1 umowy). Raty kapitałowe i raty z tytułu odsetek płatne były w równych ratach kapitałowo-odsetkowych w systemie annuitetowym do 25 dnia każdego miesiąca. Spłata pierwszej raty kredytu przypadła na dzień 25 czerwca 2009 roku. Każda z 29 pierwszych rat kapitałowo-odsetkowych wynosiła 227,40 zł, ostatnia 30 – ta rata wyrównująca wynosiła 226,98 zł i była płatna do dnia 25 listopada 2011 roku (§ 2 ust. 2 umowy). Za datę spłaty należności z tytułu umowy kredytu przyjmowało się termin wpływu środków na wskazany w umowie rachunek prowadzony w Banku (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w B. (§ 2 ust. 3 umowy). Całkowity koszt kredytu na dzień zawarcia umowy wynosił 1.821,58 zł (§ 3 ust. 1 umowy). Rzeczywista roczna stopa oprocentowania na dzień zawarcia umowy kredytowej wynosiła 28,55% (§ 3 ust. 3 umowy). Zgodnie z pkt 7 postanowień ogólnych do umowy w przypadku braku zapłaty w terminie określonym w umowie, Bank od przeterminowanych rat kapitałowych naliczał odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy

kredytu lombardowego NBP w skali roku. Każda zmiana wysokości stopy kredytu lombardowego NBP powodowała automatyczną zmianę wysokości oprocentowania przeterminowanych rat kapitałowych.

Kredytobiorca wyraził zgodę na przelew wierzytelności wynikającej z umowy na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny.

(dowód: kserokopia umowy o kredyt gotówkowy z postanowieniami ogólnymi k.41-42)

W dniu 1 kwietnia 2010 roku Bank (...) Spółka Akcyjna w B. wystawił przeciwko Z. S. bankowy tytuł egzekucyjny numer (...), obejmujący wymagalne zadłużenie z tytułu zawarcia umowy o kredyt numer (...) - (...) z dnia 22 maja 2009 roku w kwocie 5.751,22 zł tytułem należności głównej, kwocie 415,41 zł odsetek za okres od dnia 25 czerwca 2009 roku do 31 marca 2010 roku oraz kwocie 90 zł tytułem opłat i kosztów bankowych. Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2010 roku Referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla (...) nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer (...) klauzulę wykonalności.

(dowód: kserokopia tytuł wykonawczego k.43-44, kserokopia postanowienie k.45)

W oparciu o powyższy tytuł wykonawczy Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Widzewa w Łodzi P. P. prowadził przeciwko Z. S. postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygnaturze (...) z wniosku Banku (...) Spółki Akcyjnej w B.. Postanowieniem z dnia 7 września 2012 roku Komornik umorzył postępowanie w sprawie wobec stwierdzenia bezskutecznej egzekucji, orzekł o kosztach postępowania i tytułu egzekucyjny zwrócił wierzycielowi.

(dowód: kserokopia postanowienia k.46)

W dniu 29 listopada 2013 roku Bank (...) Spółka Akcyjna w B. zawarł z Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. reprezentowanym przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych Spółkę Akcyjną we W. umowę przelewu wierzytelności obejmującą m. in. zobowiązanie Z. S. wynikające z umowy numer (...) z dnia 22 maja 2009 roku. W umowie wskazano, że Bank (...) Spółka Akcyjna w B. sprzedaje a Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. kupuje wierzytelności wskazane w załączniku numer 1 do umowy i związane z nimi prawa.

(dowód: kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności z aneksem k.8-13, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k.14)

Pismem z dnia 20 marca 2015 roku (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych Spółka Akcyjna we W., działające w imieniu i na rzecz Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W., wezwało pozwanego do zapłaty kwoty 11.779,95 zł w terminie do dnia 27 marca 2015 roku lub podpisania porozumienia ratalnego.

(dowód: kserokopia pisma k.15-16)

W dniu 13 kwietnia 2015 roku Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty reprezentowany przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych Spółkę Akcyjną we W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej numer (...) / (...), w którym wskazał, że zobowiązanie dłużnika Z. S. wynikające z zawartej w dniu 22 maja 2009 roku umowy o kredyt gotówkowy numer (...) - (...) na dzień wystawienia wyciągu opiewa na kwotę 5.263,16 zł tytułem należności głównej oraz 6.224,58 zł odsetek.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych k.7)

Z. S. sam prowadzi gospodarstwo domowe, zamieszkuje w lokalu komunalnym. Z tytułu zatrudnienia przez Centrum (...) otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 728,10 zł netto miesięcznie. Ponosi koszty opłaty z tytułu czynszu w wysokości 280 zł miesięcznie i zakupu leków w kwocie 70-80 zł miesięcznie. Nie korzysta z pomocy finansowej innych osób ani instytucji.

(okoliczności bezsporne - protokół rozprawy k.74-75)

Powyższy stan faktyczny, ustalono na podstawie powołanych powyżej dokumentów.

Sąd uznał za nieudowodnioną okoliczność, iż Z. S. nie zawarł w dniu 22 maja 2009 roku z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. umowy o kredyt gotówkowy (...) numer (...) - (...). Pozwany kwestionował fakt zawarcia umowy kredytu oraz okoliczność, iż podpis na owej umowie został złożony przez niego. Złożona do akt sprawy sporna umowa kredytu stanowi dokument prywatny. Stosownie do treści przepisu art.245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. Dokumenty prywatne korzystają zatem domniemania autentyczności, a więc domniemania wzruszalnego dotyczącego pochodzenia od podmiotu, który jest określony w dokumencie jako wystawca. Zgodnie z art. 253 zd. 1 k.p.c., jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. W świetle przepisu art.253 w związku z art.245 k.p.c., skoro pozwany kwestionował swój podpis na spornej umowie kredytu, zobowiązany był udowodnić okoliczność, że podpis złożony na umowie nie pochodzi od niego. Pozwany nie przedstawił jednak żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Z. S. nie wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego grafologa na okoliczność, czy podpis złożony pod umową kredytu pochodzi od niego. Pozwany oświadczył, że w dacie podpisania umowy był bezrobotny oraz że kilkakrotnie zgubił dowód osobisty w tym w 2002 roku i ostatnio, jednakże nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających te okoliczności.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził od pozwanego zapłaty kwoty 11.487,74 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem spłaty kredytu gotówkowego (...) numer (...) - (...) udzielonego pozwanemu na podstawie umowy zawartej w dniu 22 maja 2009 roku z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w B..

Pozwany nie uznał powództwa, wniósł o jego oddalenie. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Kwestionował fakt zawarcia umowy kredytu z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w B..

W świetle przepisu art.69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe Dz. U. Nr 140, poz. 939 z późn. zm.), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Jak wskazano powyżej, pozwany nie udowodnił, że podpis pod umową o kredyt gotówkowy (...) numer (...) - (...) z dnia 22 maja 2009 roku zawartą z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. nie pochodził od niego. W konsekwencji, nie wykazał, że nie zawarł spornej umowy kredytu i nie zakwestionował skutecznie podstawy swej odpowiedzialności wobec powoda.

A zatem, rozważenia wymagał podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczeń objętych pozwem.

Stosownie do art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (art.117 § 2 k.c.). W świetle art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury i piśmiennictwa, roszczenia banku wynikające z umowy kredytu przedawniają się w terminie trzech lat jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej banku.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Jak wynika z art. 123 § 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, przez wszczęcie mediacji.

Powszechnie przyjmuje się, że złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji oraz złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywają bieg przedawnienia.

W świetle przepisu art. 124 § 1 k.c., po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art.124 § 2 k.c.).

Termin przedawnienia po jego przerwaniu biegnie na nowo od daty uprawomocnienia się orzeczenia, kończącego postępowanie, o którym mowa w art. 124 § 2 k.c. (tak również postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - I Wydział Cywilny z dnia 21 listopada 2012 roku, I ACz 953/12, Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Szczecinie 2013 rok, Nr 1, str. 31).

Zgodnie z art. 92a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku (Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm) Bank może zawrzeć z towarzystwem funduszy inwestycyjnych tworzącym fundusz sekurytyzacyjny albo z funduszem sekurytyzacyjnym między innymi umowę przelewu wierzytelności. Powołany przepis art. 92a prawa bankowego został dodany ustawą z dnia 1 kwietnia 2004 roku w celu stworzenia podstaw do dokonywania przez banki sekurytyzacji. Równolegle unormowano problematykę sekurytyzacji w ustawie z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych. W ustawie nie zdefiniowano sekurytyzacji, ale jedynie ustalono, że bank jest uprawniony do przenoszenia wierzytelności na określone podmioty (między innymi towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo fundusz sekurytyzacyjny).

Stosownie do treści art.509 § 1 k.c., wierzyciel (cedent) może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa przelewu może zostać zawarta w dowolnej formie, lecz jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art.511 k.c.). Skutkiem przelewu wierzytelności jest zmiana wierzyciela przy jednoczesnym zachowaniu dotychczasowego kształtu zobowiązania. W świetle przepisu art.510 § 1 k.c., umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Jak wynika z art.514 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, zastrzeżenie umowne, iż przelew nie może nastąpić bez zgody dłużnika, jest skuteczne względem nabywcy tylko wtedy, gdy pismo zawiera wzmiankę o tym zastrzeżeniu, chyba że nabywca w chwili przelewu o zastrzeżeniu wiedział.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że aby wierzytelność mogła stać się przedmiotem rozporządzenia, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana. Przede wszystkim powinien być wyraźnie określony stosunek zobowiązaniowy, którego elementem jest zbywana wierzytelność - chodzi głównie o oznaczanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Wskazane elementy muszą być oznaczone bądź przynajmniej oznaczalne już w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność, do chwili zaś przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy powinno nastąpić wyczerpujące sprecyzowanie również pozostałych elementów

stosunku zobowiązaniowego, w którego ramach istnieje zbywana wierzytelność (tak między innymi „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Edward Gniewka, prof. dr hab. Piotra Machnikowskiego, 2013 rok, „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztof Pietrzykowski, 2011 rok, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1999 roku, III CKN 423/98, Biuletyn Sądu Najwyższego 2000 rok, Nr 1, s. 11).

Treścią umowy przelewu unormowanej w art.509 k.c. jest przeniesienie przez wierzyciela swojej wierzytelności na osobę trzecią, a skutkiem tej umowy jest wyłączenie dotychczasowego wierzyciela ze stosunku zobowiązaniowego i zajęcie jego miejsca przez nabywcę. Wskutek przelewu wierzytelność cedenta (czyli funkcjonalna wiązka uprawnień wierzyciela zawierająca co najmniej jedno roszczenie) przechodzi na cesjonariusza w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na jej kształt, zmienia się jedynie uprawniony do żądania świadczenia. Nie ulega w szczególności zmianie termin przedawnienia roszczenia lub roszczeń wchodzących w skład owej wierzytelności (tak między innymi Sąd Najwyższy Izba Cywilna w wyroku z dnia 24 maja 1999 roku, II CKN 342/98, niepubl.; Edward Gniewek „Kodeks cywilny. Komentarz.” Warszawa 2010 rok).

Wierzytelność z tytułu umowy kredytu zwartej w dniu 22 maja 2009 roku przez Bank (...) Spółkę Akcyjną w W. ze Z. S. była stwierdzona pismem, a umowa przelewu została zawarta w formie pisemnej. Przelew nie sprzeciwiał się obowiązującym wówczas przepisom prawa ani właściwości zobowiązania. W umowie kredytu nie zamieszczono postanowienia, zgodnie z którym do przelewu wierzytelności potrzebna była zgoda dłużnika. Jednocześnie, kredytobiorca wyraził zgodę na przelew wierzytelności wynikającej z umowy na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny. Wierzytelność będąca przedmiotem przelewu została w dostateczny sposób zindywidualizowana. W wydruku z załącznika do przedmiotowej umowy cesji wskazano jednoznacznie na datę i numer umowy z której wynika przenoszona wierzytelność oraz osobę dłużnika, wskazując jednocześnie kwotę wypłaconego kredytu.

W konsekwencji, Sąd uznał, że na skutek umowy cesji zwartej pomiędzy Bankiem (...) Spółką Akcyjną w B. a powodem doszło do skutecznego przeniesienia na powoda wierzytelności z tytułu spornej umowy kredytu. A zatem, powód był legitymowany czynnie w niniejszym procesie.

W przedmiotowej sprawie roszczenie Banku (...) Spółki Akcyjnej w B. z tytułu umowy z dnia 22 maja 2009 roku o kredyt gotówkowy było z pewnością wymagalne w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego czyli w dniu 1 kwietnia 2010 roku, z uwagi na wypowiedzenie umowy kredytu. Z pewnością biegł już wówczas 3 –letni termin przedawnienia roszczenia. Złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerwało bieg terminu przedawnienia, który rozpoczął się na nowo z dniem nadania klauzuli wykonalności, czyli 29 czerwca 2010 roku. Kolejne przerwanie biegu terminu przedawnienia nastąpiło poprzez złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji. Termin przedawnienia nie biegł do dnia uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu egzekucji z dnia 7 września 2012 roku. Z dokumentów złożonych do akt sprawy przez powoda nie wynika w jakiej dacie uprawomocniło się postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wydane w dniu 7 września 2012 roku. Jednakże, nawet gdyby liczyć ponowny bieg terminu przedawnienia od momentu wydania owego postanowienia, pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 20 kwietnia 2015 roku, a więc przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia. Powód nabył wierzytelność nieprzedawnioną, a do upływu terminu przedawnienia mógł doprowadzić do przerwania jego biegu na swoją korzyść występując z pozwem o zapłatę, co uczynił w niniejszej sprawie w dniu 20 kwietnia 2015 roku. Konkludując, roszczenie objęte pozwem nie uległo przedawnieniu. A zatem, podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia nie zasługiwał na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował ani wysokości należności głównej ani wysokości oraz sposobu wyliczenia odsetek, które wynikają z zawartej w dniu 22 maja 2009 roku umowy o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...).

Zgodnie z art.481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Stosownie do art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe, a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie.

Natomiast, stosownie do przepisu art. 359 § 2¹k.c. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2016 roku, w tym w dacie zawarcia spornej umowy kredytu, wysokość odsetek maksymalnych nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

W każdym wypadku opóźnienia (zwykłego lub kwalifikowanego) wierzyciel może się domagać świadczenia ubocznego w postaci odsetek za opóźnienie. Głównym motywem legislacyjnym uregulowania art. 481 k.c. jest uznanie, że wierzyciel ponosi przez opóźnienie co najmniej szkodę w postaci utraty odsetek, na jakie mógłby ulokować otrzymaną w terminie sumę, dlatego też odsetki należą się za sam fakt opóźnienia (por. np. A. Szpunar, Głosa do wyroku Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 1997 roku, II CKN 118/97, OSP 1998 rok, Nr 1, poz. 3, „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego, 2011 rok).

Dłużnik nie może się zwolnić z obowiązku zapłaty odsetek przez wykazanie, że nie ponosi odpowiedzialności za okoliczności, które spowodowały opóźnienie (np. wyrok Sądu Najwyższego z 23 marca 1977 roku, II CR 63/77, PUG 1977 rok, Nr 8-9, Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego, 2011rok). Reżim odpowiedzialności dłużnika jest tu bardzo surowy (odpowiedzialność ma charakter tak zwanej odpowiedzialności absolutnej), ponieważ dłużnik nie może uwolnić się od niej ani przez ekskulpację, ani przez powołanie się na okoliczności egzoneracyjne. Odsetki należą się za cały czas opóźnienia, począwszy od dnia wymagalności długu (por. A. Janiak, glosa do wyroku Sądu Najwyższego z 28 maja 1999 roku, III CKN 196/98, OSP 2000 rok, Nr 7-8, poz. 115, Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego, 2011 rok).

Na pozwanym spoczywał obowiązek spłaty kredytu. W przypadku niespłacenia raty kredytu w ustalonym terminie, bądź spłacenia jej w niepełnej wysokości, niespłacona należność stanowiła zadłużenie przeterminowane, od którego z tytułu kapitału bank był uprawniony do pobierania odsetek karnych, według zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu, zasadne jest żądanie powoda w zakresie kwoty 5.263,16 zł tytułem należności głównej oraz odsetek umownych w kwocie 6.224,58 zł.

Pismem z dnia 20 marca 2015 roku, (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych Spółka Akcyjna we W., działające w imieniu i na rzecz Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W., wezwało pozwanego do zapłaty kwoty 11.779,95 zł w terminie do dnia 27 marca 2015 roku. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi. W konsekwencji, odsetki ustawowe za opóźnienie od całej kwoty dochodzonej pozwem zasądzono zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia jego wniesienia, czyli od dnia 20 kwietnia 2015 roku.

Pozwany przegrał proces w całości. A zatem, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania wyrażoną w przepisie art.98 k.p.c. winien był zwrócić na rzecz powoda poniesione przez niego koszty procesu w łącznej kwocie 2.992 zł, na które złożyła się: opłata od pozwu w kwocie 575 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U. Nr 163, poz.1349 ze zm.) oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł,

Jednakże, o kosztach procesu w stosunku do pozwanego, Sąd orzekł na podstawie art.102 k.p.c. zgodnie, z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Wskazane uprawnienie przysługuje Sądowi nie w sytuacjach wyjątkowych, ale w szczególnie uzasadnionych, czyli takich, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny uiszczenie kosztów procesu byłoby dla przegrywającego niemożliwe lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane straty. Zastosowanie tego przepisu powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych reguł decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów

procesu. Do tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego stron (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniu 14 stycznia 1974 roku, IICZ 223/73). Przepis art. 102 k.p.c., nie konkretyzuje pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępianie, a jeśli tak to, w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 maja 2006 roku, III CK 221/05, L.).

Pozwany Z. S., znajduje się w trudnej sytuacji materialnej. Sam prowadzi gospodarstwo domowe i utrzymuje się z wynagrodzenia z pracę w kwocie 728,10 zł. Ponosi stałe wydatki z tytułu czynszu najmu zajmowanego lokalu mieszkalnego w kwocie 280 zł miesięcznie. Z kolei, kwotę około 80 zł miesięcznie przeznaczą na zakup leków. Koszty procesu należne powodowi stanowią ponad czterokrotność miesięcznych dochodów pozwanego. Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, iż powód korzysta ze stałej obsługi prawnej i w związku z tym nie poniósł odrębnych nakładów na prowadzenie procesu w zakresie wynagrodzenia pełnomocnika.

Mając na uwadze powyższe, Sąd nie obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz powoda.